

Hồi 35

Một Lần Dừng Trí

Gã đó vỗ tay vào áo ra vẻ nắm chắc phần thắng đoạn đồng dục tuyên bố:
- Chiếc áo này từ cổ đến lai tay, lai vạt, chẳng có một cái khuy nào !

Nút không có đã đành, sờ dĩ không có khuy là vì gã quen tay lắt hết nút rồi, không còn nút nào mà lắt nữa nên giật luôn khuy, có chỗ đứt có chỗ rách.

Thành ra hiện tại trên chiếc áo của gã, nút cũng không mà khuy cũng chẳng còn.
Hiên Viên Tam Quang giật mình.

Bọn Vương Nhất Trảo muốn cười lắm song làm sao họ dám cười ra tiếng ?

Cười không ra tiếng, cơn cười lồng lộn trong mình, họ phải khổ sở lắm để dần, sợ nó bật ra bất thành linh mà mang tội vạ.

Một cơn cười nôn lên, bị đè xuống, nó phá cái bụng suýt vỡ !

Hiên Viên Tam Quang sững sờ một phút thôi, lão vạt cười lớn, cười một lúc, rồi thốt:

- Người gập vận đồ rồi ! Về đi, về thành đi, chờ ta tới giao hàng hiệu cho !

Gã ấy nghiêng mình cười khoái trá:

- Tiểu nhân tên là Vương Đại Lập, xin lão nhân gia nhớ kỹ, ngày sau có dịp đi ngang qua thành, xin dừng chân lại cho tiểu nhân tiếp đãi trọng hậu !

Gã vòng tay xá ra bốn phía, đoạn ung dung bước đi.

Trong số năm người, hai đã gây xong canh bạc, hai đã ly khai, còn lại ba người.

Ba người biết là đến lượt họ.

Và cứ theo thứ tự, tả sang hữu, Vương Đại Lập đứng cạnh Trương Bách Vạn, Khuu Thanh Ba đứng cạnh Vương Đại Lập, Vương Đại Lập nối gót Trương Bách Vạn đi rồi thì đến ngay phiên Khuu Thanh Ba.

Lão ta đã lộ cái vẻ bất an liền sau khi Vương Đại Lập chuyển mình.

Gương mặt của lão thay màu thấy rõ.

Hiên viên Tam Quang cười lạnh, cất tiếng:

- Khuu Thất Lang ! hắc hắc ... Khuu công tử ... Khuu đại gia ... Xuất thân từ thế gia, nghi biểu đường đường song cái gan lại bé quá, gan bé hẳn không có mật ! Người thừa tiền dư bạc, hẳn có nuôi từng đàn từng lũ võ sư, như vậy chắc là người học được nhiều môn công tuyệt diệu ! có phải vậy không ?

Khưu Thanh Ba sợ cực độ, cố giữ hàm răng dưới đừng đánh lên hàm răng trên, rung rung giọng đáp:

- Tại hạ ... tại hạ ... tôn kính lão nhân gia, là bậc tiền bối trong võ lâm, xin lão nhân gia ...

Sợ, cái đó đã hẳn rồi bởi nếu không sợ, sao lại biến sắc mặt, nếu không sợ sao lại tôn kính đối phương là bậc tiền bối ?

Song, bất cứ cái gì cũng có giới hạn của cái đó, thì khi con người ta quá sợ, lại đâm liều. Hiên Viên Tam Quang ngạo mạn quá chừng, một người xuất thân từ danh gia như Khưu Thanh Ba chẳng lẽ lại tham sanh để cho danh dự gia đình tiêu tan ?

Trong giọng đáp, ẩn ước có sự liều, rõ rệt sợ, ngấm ngấm liều, bởi chưa cần biểu lộ cái liều, lão ngưng câu nói.

Hiên Viên Tam Quang có hiểu ý lơ lửng của lão Khưu chăng ?

Lão bật cười khanh khách, thốt:

- Khưu Thanh Ba ! Người tôn kính ta là bậc tiền bối trong võ lâm ? Ta nghĩ bất quá người sợ võ công của ta, chớ làm quái gì có sự tôn kính đó ? Người thông minh lắm, người thừa hiểu là nếu cao hứng, ta sẽ lấy mạng người như thường.

Khưu Thanh Ba then đỏ mặt:

- Các hạ muốn đánh bạc, tại hạ xin hầu một vài canh, còn như các hạ không muốn thì ...

Hiên Viên Tam Quang lại cười vang:

- Phải đó ! Đường đường là một công tử, tất phải biết đủ ngón chơi và ngón nào cũng phải thạo. Hẳn là cái ngón đánh bạc của người cũng cao cường lắm !

Dừng lại một chút lão tiếp:

- Người muốn đặt vật làm sao, người muốn chơi thứ gì ? Nói vậy chớ vật thì do người định đoạt, còn chơi thứ gì thì do ta chọn !

Khưu Thanh Ba qua phút giây khích động, lại lại phần nào bình tĩnh, điểm nụ cười nhạt, đáp:

- Thật ra thì tại hạ cũng biết chơi bạc và nghề chơi cũng khá tinh vi. Chỉ mong các hạ gây một vài canh cho vui vậy thôi, xin đừng đặt vật quá quan trọng. Bởi chắc gì các hạ thắng ?

Hiên Viên Tam Quang gập lưng lại mà cười:

- Ta không thắng ? Cho người biết ta tập đánh bạc ngay từ lúc lên sáu tuổi, ta đánh mãi cho đến từng tuổi này ! Bất cứ ngón nào, ta cũng thành thạo, ta dám quả quyết thắng, thắng là cái chắc !

Khưu Thanh Ba lạnh lùng:

- Đánh bạc mà ăn mãi, chẳng bao giờ thua, có họa chẳng đánh lộn ! Bất cứ môn nào, người chơi cũng gian lận được hết, trừ một môn !

Hiên Viên Tam Quang nheo nheo mắt:

- Người nói cho ta nghe !

Khưu Thanh Ba đáp ngay:

- Cái môn chặn lẻ ! Bởi nó rõ rệt quá, nó hiện ra trước mắt mọi người, nó y ra đó cho người ta đếm, làm gì tráo trở được ?

Lão lại dừng rồi cao giọng tiếp:

- Chẳng hạn trong chiếc túi của tại hạ, bên hông đây, có mấy đỉnh vàng. Các hạ đoán xem, sở định chặn hay lẻ ?

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay bốp bốp:

- Cái môn đó công bình đấy ! Chẳng ai sợ bị lường gạt, gian lận, ai ai cũng bằng vào mai rủi, ta chịu lắm đó !

Tuy Hiên Viên Tam Quang đã nói là vật là do Khưu Thanh Ba định, cách thì do lão chọn, song bây giờ lão tán đồng cái cách do Khưu Thanh Ba đề ra, và Khưu Thanh Ba hỏi ngược lão về vật đặt.

Họ Khưu hỏi liền:

- Các hạ đặt vật làm sao cứ nói !

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay xuống đùi, kêu một tiếng bép, ngẩng cao mặt cất cao giọng:

- Nghe nói vợ người là đệ nhất mỹ nhân tại đất Tô Châu...

Khưu Thanh Ba bình tĩnh từ lâu bây giờ biến sắc trở lại.

Lão hét lên:

- Các hạ muốn gì ?

Hiên Viên Tam Quang điềm nhiên:

- Ta muốn dùng vợ người đặt cuộc. Người thua là người phải giao vợ người cho ta, nếu ta thua thì ta cũng giao vợ ta cho người ! Ta có đến ba bà vợ, ta sẵn sàng giao hết cả ba cho người ! Như vậy là một ăn ba, chưa gây cuộc mà người đã có lợi rồi !

Khưu Thanh Ba xám mặt:

- Các hạ ... điên ...

Hiên Viên Tam Quang cười ha hả:

- Ta tỉnh lắm ! Trí óc ta sáng suốt hơn lúc nào hết !

Khưu Thanh Ba gào lên:

- Không được, nhất định là không !

Hiên Viên Tam Quang khoát tay:

- Không thể từ chối ! Nhất định canh bạc này phải gây, nhất định dùng vợ làm vật đánh cuộc ! Người đã ra đề ra cách chơi, người bảo ta đặt vật thì dù thế nào, người cũng phải chơi ! Huống chi đã chắc đâu là ta đã ăn ?

Khưu Thanh Ba run người.

Giả như lão ta để mất vợ, thì trong tương lai còn mặt mũi nào nhìn các bằng hữu trên giang hồ ? Rồi khi trở về gia đình, lão còn mặt mũi nào gặp gỡ người thân ?

Huống chi lão lại sanh trưởng trong danh gia, vọng tộc ? Chứ phải chi lão thuộc hàng cận bã, cùng khổ, thì dù có đem vợ mà bán, cũng chẳng ai quan tâm đến việc đó !

Bất chấp Khưu Thanh Ba ứng thuận hay không ứng thuận, Hiên Viên Tam Quang tiếp luôn:

- Bây giờ ta đoán đây nhé ! Số đỉnh vàng trong chiếc túi của người là ...

Khưu Thanh Ba hét:

- Khoan !

Hiên Viên Tam Quang trở mắt:

- Còn gì nữa ?

Khưu Thanh Ba vẫn giữ vọng oang oang:

- Các hạ định bức mỗi một người phải đánh một canh bạc ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Gặp Ác Đồ Quỷ rồi, đừng mong ai tránh khỏi cái chuyện chơi bạc được !

Khưu Thanh Ba cười lạnh:

- Tuy nhiên, có một người mà các hạ không bức bách nổi !

Hiên Viên Tam Quang chớp mắt:

- Làm gì có ?

Khưu Thanh Ba hét:

- Thế mà có !

Hiên Viên Tam Quang hứ một tiếng:

-Ai ?

Khưu Thanh Ba run run người, mặt xanh dờn:

- Người chết !

Trên thế gian có hạng người thà chết chớ chẳng bao giờ chịu khuất nhục trước mọi uy quyền, một thế lực nào.

Nhưng hạng người đó chẳng phải nhiều, hạng người đó chỉ có ở trong tứ đại danh gia, họ lấy danh dự cứu cánh, cái lẽ sống của họ là tiết tháo, đạo nghĩa, luôn luôn tư cách của họ đáng giá, bất cứ trong trường hợp nào, an cũng như nguy, thắng cũng như bại.

Khưu Thanh Ba liều chết để tránh một canh bạc, điều đó có thể là bình sanh Hiên Viên Tam Quang chưa từng thấy, cho nên hiện tại lão giật mình.

Nhìn xuống chiếc xác của Khưu Thanh Ba trên nền miếu, Hiên Viên Tam Quang xuất thân, đùi gà nơi tay lão rơi xuống mặt bàn lúc nào lão chẳng rõ.

Không hay biết chiếc đùi gà rơi làm sao lão thấy Vương Thất Trào làm gì ?

Lão không thấy nhưng người ngoài cuộc thấy.

Tiểu Linh Ngư theo dõi từng chuyển biến của các canh bạc lạ lùng này.

Chàng thấy rõ Vương Thất Trảo và Tôn Thiên Nam cùng đưa ánh mắt ra hiệu với nhau.

Có lẽ cái chết của Khưu Thanh Ba kích động hào khí của họ.

Trao đổi ánh mắt với nhau rồi, họ không chậm trễ, cùng phi thân lao vút mình tới.

Tiểu Linh Ngư phải khâm phục thân pháp của họ, nhanh không tưởng nổi, thủ pháp cũng nhanh phi thường.

Song chưởng của Vương Nhất Trảo biến sắc đen sì, chẳng khác nào đôi tay nhúng vào thùng mực.

Cả hai tuy là những bậc anh hùng nhưng xuất thủ kém tác phong đại anh hùng. Họ không cảnh cáo đối phương trước, họ quyết hạ đối phương một cách hết sức bất ngờ, làm cho đối phương trở tay không kịp.

Đánh như thế có khác chi là ám toán ? Bậc anh hùng chẳng khi nào dùng thủ đoạn ám toán, tuy nhiên cũng chẳng đáng trách họ, bởi họ tự lượng sức mình, công khai mà giao đấu, đường hoàng mà giao chiến thì cũng như đem trứng chọi đá, trong hiện tình trứng quyết đập cho đá nát tan, thì trứng có quyền chọn lựa thủ đoạn.

Có đáng trách chẳng là trách Hiên Viên Tam Quang khinh người thái quá, dù cho lão ta chẳng hề làm một điều gì bại hoại nhưng với thân phận một tiền bối, lão không nên dùng thái độ ngạo mạn đối với bất cứ ai, nhất là với hạng người kém tuổi lão.

Theo chỗ suy lường của Tiểu Linh Ngư, thì trên đời này chẳng có một nhân vật nào chịu nổi sự tấn công đó bất thành linh.

Giang Ngọc Lang cũng nghĩ là Hiên Viên Tam Quang đang ở vào cái thế hung đa kết thiếu.

Hiên Viên Tam Quang hét lên một tiếng, hai tay cùng bay ra một lượt.

Tiểu Linh Ngư cùng Giang Ngọc Lang hết sức chú ý xem lão ta phản ứng ra sao, lão sẽ xử dụng chiêu thức gì, thủ pháp gì, để hóa giải thế công của Vương Nhất Trảo và Tôn Thiên Nam.

Vậy mà cả hai chẳng làm sao nhận định nổi, cả hai chỉ nghe hai tiếng bình, bình vang lên, rồi Vương Nhất Trảo và Tôn Thiên Nam bị bắn lộn trở về như hai quả cầu chạm tường, dội trở lại, vòng chên chên lên, mới rơi xuống.

Với một chiêu thôi, lão đánh bay hai cao thủ thượng đỉnh trên giang hồ !

Bản lĩnh đó, dưới gầm trời này, dễ có mấy tay luyện nổi ?

Tiểu Linh Ngư rùn mình, tưởng chừng như chính chàng bị đánh.

Tôn Thiên Nam bị bắn dội trở lại, bay lộn khỏi khung cửa sổ, rơi xuống bên ngoài rất xa. Vương Nhất Trảo cao cường hơn họ Tôn, chỉ bị lộn người trên không, rồi rơi xuống, y nhào tiếp một vòng, thuận thế đứng lên được.

Thần sắc của lão biến đổi quái dị, thần sắc đó khó thấy trên khuôn mặt của một con người ...

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Tốt, tốt, ngươi cũng là một tay khá đó !

Vương Nhất Trảo không nói gì, chỉ buông gọn một tiếng hừ.

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Bây giờ ngươi chịu chơi hay không ?

Vương Nhất Trảo nghiêng răng:

- Chơi !

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Tốt luôn ! Bây giờ, ta đánh cuộc như thế này, nơi ngực của Tôn Thiên Nam, có đúng mười tám thanh sườn gậy, nếu thiếu một thanh gậy, là ta thua. Nếu ta thua, ta cắt đầu trao cho ngươi.

Vương Nhất Trảo phải liêu:

- Ừ !

Hiên Viên Tam Quang lại tiếp:

- Ta thêm một cuộc nữa, cuộc thứ hai là ta đánh một quyền vào đầu người, nếu ta đánh không chết người, thì người được phép dùng bàn tay mà móc yết hầu ta, móc lỗ lớn lỗ nhỏ tùy người.

Vương Nhất Trảo trầm ngâm một lúc, đoạn nhếch nụ cười thâm:

- Tại hạ chịu thua !

Buông dứt tiếng thua, y mưa liền một búng máu, chưa kịp mưa búng máu thứ hai, y ngã xuống ngay.

Giang Ngọc Lang nghe lạnh đến cọng tay chân, lạnh quá thành ra hấn không run được nữa.

Trong lúc đó, hai chiếc chân lông lá bám đầy bùn đất từ từ chuyển động, hai chân thòng xuống dần dần, một phần lưng hiện ra.

Bởi lão mặc chiếc áo không còn là áo nữa, nên cả hai mới thấy lưng của lão, chiếc áo đã biến thành lưới rồi, bất quá lão khoác lên mình, để tránh cái tiếng trần mình thôi.

Thân vóc của lão lớn quá chừng, chiều vai của lão ít nhất cũng bằng đôi vai người thường.

Dĩ nhiên đầu của lão cũng lớn gấp đôi chiếc đầu thường, có như vậy mới đồng thanh đồng thủ.

Lão lẩm nhẩm:

- Chán quá ! Thật là khó mà tìm được một thích thú !

Không tìm được thích thú, lại bị bắt buộc phải giết người. Bọn kia chết đi hấn không có lý do oán trách ta được ! Ai bảo chúng không chịu đánh bạc. Nếu chịu đánh với ta, thì làm gì đến nỗi phải chết ?

Trời !

Chưa chắc gì quý dám đánh bạc với lão bằng cách đặt vật đó, hà huống con người ?

Cái hiệu của lão là Kiến Nhân Tự Đổ, đáng lẽ phải được sửa lại là Nhân Kiến Tức Tử mới đúng !

Lão chụp chiếc bình rượu, rồi bước tới bước lui, rồi đi dần đến cửa, đoạn hông lưng lên uốn éo qua lại mấy lượt lại thở dài lẩm nhẩm:

- Lạ ! Cái năm nay ta xui xẻo vô cùng. Chừng như chỉ gặp có một mình Vương Đại Lập là ta còn gây bạc được phần nào hào hứng ! Người như hấn sao ít quá thế ?

Tiểu Linh Ngư thở ra, liếm quanh vành môi thốt:

- Võ công của lão Ác Đồ Quỷ cao tuyệt !

Giang Ngọc Lang nóng nảy:

- Nhân dịp này chúng ta ra đi chứ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tự nhiên ! Tự nhiên !

Cả hai hiệp sức nhau, đẩy tảng đá qua một chút, cho lỗ trống được rộng hơn, đoạn cùng chui lên.

Trước hết họ trông thấy thần tượng.

Thì ra đây là một ngôi miếu thờ Triệu Huyền Đàn.

Tiểu Linh Ngư thản nhiên cầm một đùi gà trên mặt bàn, vừa ăn vừa cười vừa thốt:

- Rất tiếc là chúng ta không thấy gương mặt của Đồ Ác Quỷ ! Chẳng rõ gương mặt của lão có giống mặt của Triệu Huyền Đàn ? Hay là đen hơn mặt của Triệu Huyền Đàn.

Giang Ngọc Lang còn ở bên dưới đã nóng nảy rồi, lên bên trên, hẳn phải nóng nảy hơn, bởi nếu chân chờ, Hiên Viên Tam Quang trở lại thì sao ?

Hắn khẩn thiết van cầu:

- Đi, ta lạy người hãy đi gấp !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người muốn đánh bạc ? Muốn đuổi theo Ác Đồ Quỷ ?

Giang Ngọc Lang sững sờ, thở dài không đáp.

Tiểu Linh Ngư bảo:

- Gà đó, ăn đi, không ăn cũng bỏ phí !

Giang Ngọc Lang lại thở dài:

- Chung quanh đây toàn là người chết, người có thể ăn giữa đám xác chết được à ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn hơn một chút:

- Người giết người, mắt không chớp mà lại sợ xác chết à ? Sợ đến nỗi không ăn gì được à ?

Bỗng chàng nhận ra đôi mắt của Giang Ngọc Lang đứng tròn. Đôi mắt đó đang hướng về phía trước, trước mặt Giang Ngọc Lang là sau lưng của chàng.

Tiểu Linh Ngư quay đầu nhìn lại.

Tầm mắt chàng bị che khuất, vật che khuất là hình dáng một người. Người đó chính là Kiến Nhân Tụ Đổ, Ác Đồ Quỷ Hiên Viên Tam Quang !

Đúng như chàng dự đoán, gương mặt của lão ta đen như cái đít nồi bằng đất, sánh với nồi bằng đất vì nồi đất có đít tròn tròn.

Râu ! Râu đầy mặt, râu dường như muốn xâm chiếm vầng trán, song đôi mày rậm đã giành mất trọn phần đất đó rồi, râu phải trở xuống, lợp đầy phần má, cằm, mép.

Đôi mắt của lão to như hai chiếc lục lạc bằng đồng, tuy nhiên đôi mắt đó có hấp lực hơn là uy lực.

Lão nhìn trừng trừng Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư bật cười vang:

- Cái đùi gà này ngon đấy, rất tiếc không có rượu !

Hiên Viên Tam Quang chớp chớp mắt, chừng như lão ta thích thú lắm. Không đắn đo, lão trao ngay bình rượu cho Tiểu Linh Ngư, rồi cười hì hì:

- Rượu này là rượu hung đấy !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Rượu hung ? Rượu hung thì có sao, rượu độc ta còn uống được kia mà !

Chàng tiếp nhận bình rượu, kê miệng bình đến miệng chàng, dốc ngược bình lên nốc ừng ực.

Chàng nốc độ mười ngụm, rồi dừng lại, đưa quẹt tay áo qua miệng, thản nhiên như thường, thần sắc không hề biến đổi.

Hơn thế, chàng còn cười mấy tiếng chề:

- Rượu như vậy mà người cho là hung là mạnh ? Ta nghe nó nhạt quá chừng ! Có lẽ người cho ta là một đứa bé con !

Hiên Viên Tam Quang bật cười ha hả:

- Thế người không là một bé con à ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Xưng là già, thì không đúng lắm, mà cho rằng trẻ, thì cách nhiều năm qua, ta đã trẻ rồi, tuổi trẻ của ta đã qua rồi !

Hiên Viên Tam Quang sang mắt:

- Tiểu tử có cái thú vị quá ! Người từ đâu đến ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Từ bên ngoài đến chớ từ nơi đâu ? Không vào do cửa cái cũng vào do cửa sổ !

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng:

- Leo cửa sổ mà vào, trộm gà của người ta mà ăn, lại còn ngang ngang ngạnh ngạnh, bạo nói, bạo cười như thế à ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Người chết còn bay được qua cửa sổ mà ra ngoài, người sống lại không thể leo qua cửa sổ mà vào trong được sao ? Vào trong rồi, thấy có cái ăn, tại sao lại không ăn được ?

Hiên Viên Tam Quang trầm gương mặt:

- Người vào đây lâu rồi ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ai cấm ta vào lâu. Nơi nào ta thích, lúc nào ta thích thì ta cứ vào !

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Tuổi còn nhỏ quá mà người đến núi hoang này làm gì ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Làm gì ? Ta đến để xem thiên hạ đánh bạc chớ còn làm gì nữa ?

Hiên Viên Tam Quang nhìn chàng một lúc lâu, vụt cười lên sang sảng:

- Thú quá ! Thích thú quá !

Lão giật chiếc bình nơi tay Tiểu Linh Ngư, nốc ừng ực cùng một lúc hơn mười ngụm.

Tiểu Linh Ngư lại vươn tay giật chiếc bình về, nốc mấy ngụm rồi cười hì hì:

- Chia nhau mà uống chớ, người nốc hết sao được !

Hiên Viên Tam Quang như hăm dọa, bật cười ghê rợn:

- Người không sợ ta à ?

Tiểu Linh Ngư trừng mắt hừ một tiếng:

- Ta không có mấy mươi cửa hàng, ta cũng chẳng có vợ đẹp, bất quá ta có một chiếc đầu thoi, thua người là ta mất đầu chớ làm gì mất của mất vợ mà sợ ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Người dám đặt chiếc đầu làm vật đánh bạc ?

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Sao lại không ? Tuy nhiên, chiếc đầu của người không hấp dẫn chút nào. Nó to quá, nhét nó vào chiếc bọc của ta lại không vừa, mà xách nơi tay thì lại vừa nặng vừa vướng bận. Ta không thích nó rồi !

Một người nào đó cất tiếng:

- Ai không thích chớ ta thì thích !

Hiên Viên Tam Quang đang cười vang, bỗng dừng lại, Tiểu Linh Ngư đang thốt oang oang cũng ngưng lại.

Giọng nói của người nào đó, tuy từ từ song có oai khí to quá, khiến cả hai sững sốt chùng như khiếp.

Hiên Viên Tam Quang còn vậy thì hướng hồ là Giang Ngọc Lang.

Nếu không có Tiểu Linh Ngư bên cạnh, hẳn là hẳn đã ngã xuống rồi.

Hiên Viên Tam Quang đưa lưng ra cửa, song lão ta chẳng quay đầu lại. Bởi lão cảm thấy một luồng sát khí từ ngoài cửa tràn vào, luồng sát khí có áp lực mạnh, cuốn tới như lượn sóng to.

Nếu lúc đó, lão nhích động một chút thôi, là cái tiên cơ sẽ mất, mất tiên cơ rồi, là luồng sát khí đó sẽ quật ngã lão ngay.

Lão từ từ thốt:

- Ai có cái ý ngông cuồng, muốn vật gì chẳng được sao, lại muốn chiếc đầu của Hiên Viên Tam Quang ? Nếu gặp phải bậc anh hùng hảo hán, thì Hiên Viên Tam Quang đâu có tiếc chỉ một chiếc đầu vô dụng này.

Người nào đó tán:

- Quả nhiên Hiên Viên Tam Quang có hào khí cực cao ! Gặp được con người như vậy thì thú biết bao ?

Liên theo câu nói một đạo nhân bước vào.

Đạo nhân không có mũ, tóc vấn cao, cài trâm đen, vận chiếc áo màu lam, tinh thần quắc thước, tay hữu đặt lên đốc kiếm đeo nơi hông tả, thanh kiếm đã lộ ra khỏi vỏ, độ bốn tấc.

Kiếm chỉ lộ ra bốn tấc, kiếm khí đã làm khiếp người, nếu kiếm ra khỏi vỏ trọn vẹn, hẳn là có người chết vì nó.

Hiên Viên Tam Quang hét:

- Có phải là chưởng môn phái Nga Mi đó chẳng ?

Tự nhiên Tiểu Linh Ngư nhận ra đạo nhân, vì chàng có gặp qua Thần Tích Đạo Trưởng một lần.

Chàng đối diện, thấy rõ đã đành, Hiên Viên Tam Quang đưa lưng mà cũng nhận ra được !

Tại sao ?

Chẳng lẽ nơi lưng lão có một con mắt thứ ba ?

Chùng như Thần Tích Đạo Trưởng cũng kỳ quái như chàng về điểm đó, nên trầm giọng hỏi:

- Tại sao các hạ biết là bản đạo ?

Hiên Viên Tam Quang bật cười lớn:

- Nếu chẳng phải là bậc đường đường chưởng môn, tông chủ, thì làm gì xuất được kiếm khí bức người như thế !

Thần Tích Đạo Trưởng với giọng hòa hoãn, tán một lần nữa:

- Quả nhiên Hiên Viên tiên sinh là một nhân vật phi phàm !

Hiên Viên Tam Quang ngưng cười rồi gần từng tiếng:

- Tuy nhiên chưa bước qua ngưỡng cửa, mà đã rút kiếm hờ, như vậy thì e không xứng đáng với thân phận bậc chưởng môn, tông chủ chẳng ?

Thần Tích Đạo Trưởng không đổi sắc mặt từ từ thốt:

- Muốn đối diện với Hiên Viên tiên sinh có cái danh chấn động bốn phương trời bản đạo không thể không phòng bị !

Hiên Viên Tam Quang hét:

- Thế ra đạo trưởng quyết tâm lấy cho được chiếc đầu lâu của tại hạ ?

Thần Tích Đạo Trưởng lạnh lùng:

- Đây là thánh địa Nga My, ai đến nơi này giết người là phải chết !

Hiên Viên Tam Quang bật cười cuồng dại:

- Hay chưa ! Cái luật sát nhân tức tử đó hay vô cùng. Chẳng lẽ đạo trưởng bắt tại hạ đem sanh mạng đền cho những vật phế thải đó ?

Thần Tích Đạo Trưởng lạnh lùng:

- Bản đạo vì ai mà làm cái việc báo thù ? bản đạo chỉ thi hành trách vụ bảo vệ thần sơn thánh địa, phạm đã là trách vụ thì không hề có ngoại lệ hay thiên ý.

Hiên Viên Tam Quang cao giọng:

- Cũng được ! Đạo trưởng có trách vụ phải làm, song vấn đề là vị tất đạo trưởng muốn lấy chiếc đầu này một cách tùy tiện ?

Thần Tích Đạo Trưởng điềm nhiên:

- Suốt đời tiên sinh, chẳng có gì tiên sinh thích bằng đánh bạc và đã có bao nhiêu chiếc đầu rơi vì thua những canh bạc của tiên sinh, bây giờ dù tiên sinh có giao nạp cho bản đạo chiếc đầu, thiết tưởng cũng còn lời đấy !

Hiên Viên Tam Quang cười vang:

- Thế ra đạo trưởng muốn gây một canh bạc với tại hạ ?

Thần Tích Đạo Trưởng gật đầu:

- Đúng vậy !

Tiểu Linh Ngư trông vào chiếc áo màu lam đã ngã trắng, tinh thần thì còn quắc thước, song thần vóc lại ốm, bàn tay hơi gầy guộc đặt nơi đốc kiếm ló một phân ra khỏi vỏ ...

Con người đó có cái uy lực khiến cho một tay lợi hại như Hiên Viên Tam Quang chẳng dám quay đầu !

Cái khí khái đó với oai phong đó, hẳn trên đời không phải mỗi ai muốn có mà được !

Mỗi ai đây, là nhắm vào thành phần thượng đỉnh trong võ lâm, nói gì cái hạng lực lực thường tài ?

Tiểu Linh Ngư thở dài trầm nghĩ:

- Ta đây, đệ nhất thông minh trong thiên hạ, ta có thể thông minh hơn đạo nhân gấp mấy mươi, gầy trăm lần, ta cũng chẳng có năng lực làm cho thiên hạ phải khiếp phục ta ! Tại sao ta không có cái năng lực của lão. Xem ra, con người sanh trên cõi thế, phải cần luyện tập võ công, lấy oai lập thành cái đức, rồi nhân cái đức mà cảm đồng loại ! Oai phong là điều tất yếu, khí thái là lẽ tối cần. Thiếu oai phong, thiếu khí thái, thì đừng mong có một chỗ đứng giữa vòng trời đất !

Con người có oai phong, bất cứ lời gì thốt ra, vẫn có cái uy lực khiếp người dù là lời nói thường, dù là cách nói hòa hoãn, ung dung.

Chỉ nội hai tiếng « đúng vậy » của đạo trưởng cũng biểu hiện được thân phận của con người !

Phàm bất cứ ai, tuyên bố là bằng lòng đánh bạc với lão, thì Hiên Viên Tam Quang thích chí, bật cười ha hả.

Nhưng, Thần Tích Đạo Trưởng chấp thuận rồi, Hiên Viên Tam Quang không cười được.

Chẳng những không cười được, gương mặt của lão trầm xuống, giọng lão cũng trầm luôn:

- Nhưng đánh làm sao đây ?

Thần Tích Đạo Trưởng điềm nhiên:

- Bần đạo và tiên sanh, cùng là người trong võ lâm thì lấy võ công mà định hơn kém. Nói cách khác, là đặt vật bằng võ công, bằng chiêu thức.

Bây giờ, Hiên Viên Tam Quang mới cười, nhưng cười quái dị:

- Động thủ, trí mạng mà gọi là đánh bạc ?

Thần Tích Đạo Trưởng đáp:

- Vật gì lại chẳng là vật ? Tại sao chúng ta không lấy bản thân làm vật đánh bạc ? Đánh bạc bằng châu ngọc, bạc vàng, tài sản, cơ nghiệp là tầm thường, đánh bạc bằng sanh mạng, mới là tay chơi tuyệt đỉnh. Thì động thủ trí mạng, vẫn là một canh bạc !

Hiên Viên Tam Quang hét lớn:

- Tốt ! Ịược rồi ! Đạo trưởng lấy vật gì đối chiếu với chiếc đầu của tại hạ đây ?

Thần Tích Đạo Trưởng thản nhiên:

- Đối chiếu với chiếc đầu thì phải lấy đầu, chứ lấy chi khác ?

Hiên Viên Tam Quang kêu lên:

- Không được ! Không được ! Như vậy là đạo trưởng chiếm tiện nghi rồi !

Thần Tích Đạo Trưởng lạnh lùng:

- Bần đạo xuất gia từ lúc lên sáu, ngày nay đạt đến chức một vị chưởng môn lãnh đạo một trong bảy đại kiếm phái đương thời, chịu trách nhiệm điều hành sinh hoạt phái Nga My gồm ba đời đệ tử, tổng cộng một nhân số hai ngàn bảy trăm ba mươi hai sinh linh, đồng phù tín vật đến đâu là thiên hạ rạp mình, trong phái cũng như ngoài phái. Thì chiếc đầu lâu của bần đạo cũng sáng giá chứ !

Đạo trưởng cao giọng hơn tiếp:

- Chiếc đầu lâu của bần đạo, không cân xứng với thủ cấp của tiên sinh sao ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Chiếc đầu lâu của đạo trưởng tuy quý song đối với tại hạ, chỉ là một vật vô dụng. Trái lại cầm chiếc thủ cấp của tại hạ nơi tay, đạo trưởng sẽ nổi danh lớn hơn, oai phong tăng, vinh dự tăng, tất cả đều tăng, bởi Hiên Viên Tam Quang là bức tường đồng vách sắt, Nga My đánh ngã bức tường kiên cố thì trên đời này có cái lực lượng nào khuynh đảo nổi Nga My ?

Rồi lão cười lớn tiếp luôn:

- Đạo trưởng xem đó, có phải là tại hạ lỗ, mà đạo trưởng lời chẳng, gầy một canh bạc, trước khi kết cuộc, người chơi đã thấy trước là lỗ rồi, ăn cũng lỗ, thua thì dĩ nhiên là lỗ, thử hỏi trong trần gian có tay chơi nào quá đại bắt một canh bạc như vậy chẳng ?

Thần Tích Đạo Trưởng cười lạnh:

- Thế mà tiên sinh không chơi không được !

Hiên Viên Tam Quang bật cười khanh khách:

- Cái câu đó chính tại hạ từng nói với người, nói chẳng biết bao nhiêu lần, nói với chẳng biết bao nhiêu người, không ngờ ngày nay lại có người nói với tại hạ ! Oái oăm

thay ! Chỉ vì đạo trưởng muốn thủ cấp của tại hạ, song tại hạ lại không muốn chiếc đầu của đạo trưởng. Chẳng lẽ tại hạ không bỏ đi được sao ?

Đạo trưởng lắc đầu:

- Tiên sinh bỏ đi được à ?

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Tại sao không được ?

Thần Tích Đạo Trưởng trầm ngâm một lúc lâu, từ từ hỏi ?

- Thế tiên sinh muốn như thế nào ?

Hiên Viên Tam Quang đáp gọn:

- Trừ trường hợp đạo trưởng đưa ra một vật, có giá trị tương đương với chiếc đầu của tại hạ, nếu không thì tại hạ nhất định từ khước.

Thần Tích Đạo Trưởng gật đầu:

- Khắp trong thiên hạ, có vật nào ngang giá với chiếc đầu của Hiên Viên Tam Quang ?

Hiên Viên Tam Quang từ từ tiếp:

- Thực ra thì những vật đó dù có đi nữa, cũng chẳng nhiều và cũng chẳng dễ tìm. Tuy nhiên, đạo trưởng vẫn có và hiện đang ở trong mình đạo trưởng, tuy cái giá trị của nó, chẳng bằng chiếc đầu của tại hạ, song dùng mà đặt thành vật đánh bạc, cũng tạm được

Thần Tích Đạo Trưởng thoáng giật mình:

- Vật chi ?

Hiên Viên Tam Quang vụt cao giọng:

- Đồng phù chưởng môn của đạo trưởng !

Thần Tích Đạo Trưởng giật mình rõ hơn:

- Chiếc đồng phù chưởng môn ?

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Phải đó ! Đạo trưởng thắng, cứ cắt chiếc đầu của tại hạ, tùy tiện mà xử dụng. Tại hạ thắng, đạo trưởng không chết bất quá chỉ nhường lại quyền chưởng môn cho tại hạ thôi !

Thần Tích Đạo Trưởng trầm gương mặt, một phút trôi qua từ từ hỏi:

- Trừ vật đó ra ...

Hiên Viên Tam Quang chận liền:

- Trừ vật đó ra, thì không còn cách nào khác ! Canh bạc này cầm như không thành vậy. Tuy nhiên ...

Thần Tích Đạo Trưởng nhìn sửng lão:

- Làm sao ?

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Có vật đặt cho canh bạc hay không vật, tại hạ cũng giúp tiện nghi cho đạo trưởng, tại hạ đứng tại đây, nhường cho đạo trưởng đánh ba nhát kiếm, nếu trong ba nhát, đạo trưởng gây thương tích cho tại hạ, thì tại hạ nhận là thua cuộc, nếu tại hạ di động chân, thay đổi vị trí, thì cũng kể như thua luôn.

Tiểu Linh Ngư không tưởng nổi là lão là tay nông công đến thế, đã vậy sao thoát đầu, lúc Thần Tích Đạo Trưởng mới đến, lão có ý khiếp hãi ? Nếu khiếp hãi, thì sao bây giờ lão lại nông công ?

Cái lối đánh bạc mà dùng chiêu thức làm vật đặt cuộc, quả thật kỳ quái. Nếu chính lão đánh thì chẳng nói gì, lão lại nhường cho người ta chém lão lại không nhút nhích !

Hơn nữa, vật đặt cuộc cũng chưa được quyết định dứt khoát, bởi Thần Tích Đạo Trưởng chưa công khai chấp thuận kia mà !

Chân không nhút nhích, thì người có khác nào pho tượng ? Một pho tượng làm sao tránh khỏi ba nhát kiếm mà kiếm lại do vị chưởng môn một đại kiếm phái xử dụng ?

Chẳng lẽ lão ta có thân thể kim cương bất hoại ?

Tiểu Linh Ngư cười thầm nghĩ:

- Đúng là quý vô thường đang chực rước Ác Đồ Quý rồi ! Quý rước quý, kể cũng là một việc thích thú !

Thần Tích Đạo Trưởng thản nhiên như thường, suy tư một chút, hỏi:

- Tiên sanh không hoàn thủ ?

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh:

- Tự nhiên là không ! Thân không động, thì thủ động làm gì mà có việc hoàn thủ ?

Đến lúc đó, thần sắc của Thần Tích Đạo Trưởng mới biến đổi, thay vì thản nhiên, tuy thản nhiên bên ngoài song trầm trọng bên trong, lão biểu hiện một niềm hân hoan vừa đủ thấy, lão cao giọng:

- Được, bần đạo nhận đánh canh bạc này !

Bây giờ Hiên Viên Tam Quang nhắc lại vật đặt cuộc.

Lão hỏi:

- Thế là đạo trưởng bằng lòng dùng đồng phù làm vật đối chiếu với chiếc đầu của tại hạ ? Vậy, chiếc đồng phù ở đâu ?

Thần Tích Đạo Trưởng suy nghĩ một lúc:

- Đồng phù hiện đang ở trong mình bản đạo, cảm phiền vị tiểu thí chủ kia, cầm hộ, đưa đến cho tiên sanh khám nghiệm.

Đạo nhân hướng về Tiểu Linh Ngư thốt câu đó.

Từ lúc vào, lão đã vận khí sung mãn, hiện tại lão như đường giây cung, giây kéo thẳng, vòng cung uốn cong cực độ, chỉ chờ buông tay mũi tên bay liền.

Nếu lão nhích động bàn tay là phần chân khí vận tụ phải tản mát, công lực giảm sút ngay.

Hà hướng bàn tay đang cầm đốc kiếm, nếu lão buông bàn tay lấy đồng phù, thì cái khí thế phải lơi đi. Hiên Viên Tam Quang sẽ thừa cơ hội đó, quay mình lại đối diện, như vậy là lão mất hết lợi thế.

Còn như dùng tay tả mà lấy đồng phù, tay tả lại không thuận, lấy ra phải lâu, sự giới bị của lão vì thế sẽ phải bị giảm phần nào.

Lão không muốn tình thế biến hóa mảy mai, nên mới nhờ đến Tiểu Linh Ngư.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Thần Tích Đạo Trưởng quả nhiên tinh tế minh mẫn lạ ! Song tiểu quỷ đó gian hoạt lắm, đạo trưởng tin tưởng nơi hấn e phải hối hận đấy !

Thần Tích Đạo Trưởng chính sắc đáp:

- Tuy tiểu thí chủ đó còn nhỏ tuổi, song ngày sau sẽ trở thành tay hữu danh trên giang hồ, sự thành tựu của tiểu thí chủ sẽ phi thường, không ai tưởng nổi. Một con người có tương lai sáng rực như vậy, lẽ nào lại tham một chiếc đồng phù ? Đồng phù là vật tượng trưng oai quyền lãnh đạo một môn, một phái, khi nào lại làm động tâm người có triển vọng trở thành bá chủ võ lâm ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Tại hạ có thể vì đạo trưởng, làm cái việc quá dễ đó, bất quá chỉ nhích nhích đôi chân, rồi vươn tay ra, mò mò, có chi nhọc đâu mà đạo trưởng tung tại hạ lên tận chín tầng mây ?

Thần Tích Đạo Trưởng trầm giọng:

- Chỉ mong tiểu thí chủ ghi nhớ lời bản đạo hôm nay, còn như việc về sau, khi nào nó đến, thì tiểu thí chủ sẽ thấy, xin bảo vệ vật này ...

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Đạo trưởng yên tâm, tại hạ không để cho lão ấy trông thấy đâu ! Mà cũng không để cho lão ấy lấy đâu !

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Được người ta thổi cho mấy hơi, phình bụng lên to như con bò rồi thích chí quá chừng, rồi lại trù, lại ếm cho lão phu phải bại ! buồn cười thay !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người thua là cái chắc rồi ! Ta có trù cũng thế không trù cũng thế !

Hiên Viên Tam Quang bĩu môi:

- Ta nghỉ rồi người cũng đến thất vọng thôi !

Thần Tích Đạo Trưởng hét:

- Chuẩn bị gấp tiên sanh !

Hiên Viên Tam Quang cười nhẹ:

- Trước khi đạo trưởng bước vào, tại hạ đã chuẩn bị rồi !

Thần Tích Đạo Trưởng cao giọng:

- Nếu vậy bản đạo xin xuất thủ !

Người chẳng phải đông chỉ bất quá chỉ có bốn, hai đấu thủ và hai dự khán.

Hai đấu thủ im lặng, hai dự khán im lặng, cái im lặng đó, tự nhiên phải có, song cái im lặng đó quá nặng nề, luôn không gian như cô đọng lại.

Cả bốn người cùng nín thở.

Mỗi người chỉ nghe tiếng đập của con tim ...

Rồi một tiếng soảng vang lên, cây trường kiếm đã ra khỏi vỏ bốn tấc, kiếm còn bốc kiếm khí lạnh người, hướng chỉ trợn một thanh kiếm ?

Kiếm, lại một thanh kiếm báu, kiếm quang xanh lạnh tỏa xa, chiếu sáng đến những tàn cây bên ngoài miếu.

Hiên Viên Tam Quang vẫn giữ tư thế cũ, đưa lưng về Thần Tích Đạo Trưởng vững như núi.

Thần Tích Đạo Trưởng vốn là người có tâm thành, ý chánh thở ba tiếng nhẹ, bàn tay nhích thanh kiếm, kiếm quang sáng rực thêm một từng, mũi kiếm bay tới.

Nhát kiếm đầu tiên đã được phát xuất.

Nhát kiếm đó nhắm vào khoảng giữa hai bên hông, ngay xương sống của Hiên Viên Tam Quang, điểm chánh là huyết Mạng Môn.

Huyết Mạng Môn là cái nút cơ quan chủ động toàn thân thể của con người, nếu nút đó bị phá hủy, là toàn bộ thân hình to lớn của Hiên Viên Tam Quang sụp đổ.

Vô luận là Hiên Viên Tam Quang tránh né như thế nào mũi kiếm cũng chạm phải cái đích.

Đánh ra nhát kiếm đó, Thần Tích Đạo Trưởng không muốn gây thương tổn cho Hiên Viên Tam Quang, sở dĩ đạo trưởng chọn một chỗ yếu nhược để công vào là vì muốn cho Hiên Viên Tam Quang phải tránh né, mà lão ta né tránh là phải mất sự cân bằng của tư thế.

Nhát kiếm thứ hai sẽ tạo thành công dễ dàng, khi Hiên Viên Tam Quang để lộ sơ hở bởi mất sự cân bằng.

Chứ đạo trưởng cũng biết không thể nào với một chiêu kiếm duy nhất mà thắng được đối phương.

Tiểu Linh Ngư biết được cái ý của đạo trưởng nên thở dài thầm nghĩ:

- Danh gia xuất thủ, quả nhiên biểu hiện được cái khí khái bất phàm, bởi dốc toàn lực mà đánh một chiêu đầu với kỳ vọng hạ đối phương thì tầm thường quá, nếu không muốn nói là nông nổi !

Hiên Viên Tam Quang vận hông chuyển mình một phần tư vòng hót bụng vào.

Mũi kiếm lướt qua thoát bên ngoài bụng lão.

Nhát kiếm phát ra, cái thế không mạnh ở lúc đầu, mà nội lực như súc tích, để hậu thuẫn cho một chiêu kế tiếp.

Do đó Thần Tích Đạo Trưởng không đợi cho chiêu kiếm đi trọn đà, thay vì rút luôn tới, lại xoay nhẹ tay, chuyển nhát kiếm lệch một chút vào trong, thành ra mũi kiếm không lướt qua ngang mà lại đâm vào bụng địch.

Mũi kiếm đâm từ dưới, chênh chênh lên, nếu Hiên Viên Tam Quang hót thêm bụng, thì mũi kiếm xuyên thốc lên phần ngực.

Tuy có sự biến hóa chiêu thế, song lối biến hóa đó liền lạc vô cùng, không để lộ một sơ hở nhỏ, cho nên nhìn qua ai cũng tưởng là chẳng có sự biến hóa nào, mà chỉ là một chiêu thôi.

Lạ thay, mà cũng tuyệt diệu thay, lưng của Hiên Viên Tam Quang chẳng khác nào gậy cúp, từ hông xuống trở xuống như chiếc cần trục, còn phần trên thì lão có thể xoay tròn, có thể bẻ trong một góc độ nào tùy thích.

Chiêu kiếm vừa biến hóa, nửa phần trên của Hiên Viên Tam Quang ngã xuống liền, và cái móc đỉnh đương nhiên là ở tại hông.

Nhìn lão, Tiểu Linh Ngư có cảm tưởng như là một thân chuỗi bị nhát dao chặt ngang, còn dính mấy bẹ chuỗi ngã ngửa phần trên, dính nhùng nhăn vào phần dưới, chứ không rơi hẳn.

Nhát kiếm thứ hai của Thần Tích Đạo Trưởng lại hệt dích lướt ngang bên trên mặt lão.

Tiểu Linh Ngư cơ hồ vỗ tay reo hò, tán thưởng. Chàng nằm mộng cũng không thể tưởng nổi là con người có thân vóc hộ pháp như lão ta, lại luyện được môn nhuyễn công tuyệt diệu.

Thần Tích Đạo Trưởng điểm nhẹ nụ cười, hoành kiếm phạt xuống đầu gối Hiên Viên Tam Quang.

Thế là nhát kiếm thứ ba đã phát xuất, nhát kiếm cuối cùng.

Tuy đạo trưởng xuất phát đủ ba chiêu, song xem như một chiêu bởi cách biến hóa thần kỳ ảo diệu không tưởng nổi.

Chừng như Thần Tích Đạo Trưởng có chủ trương sẵn rồi và theo chủ trương đó, hai nhát kiếm đầu không đáng kể, đạo trưởng chỉ chú trọng đến nhát thứ ba thôi.

Cho nên, chưa đánh ra nhát cuối cùng, đạo trưởng cười nhẹ, nụ cười đó chứng tỏ là đạo trưởng rất hài lòng, những diễn tiến vừa qua rất thuận lợi y như dự đoán.

Tránh được hai chiêu đầu, Hiên Viên Tam Quang xử dụng một lối biến hóa rất tài tình, tuy nhiên dù muốn dù không qua hai lượt biến hóa đo rồi, lão bị dồn vào tử lộ.

Bây giờ lão có muốn biến hóa lượt thứ ba, lượt cuối cùng cũng không biến hóa nổi.

Như thế là nguy, nếu không nhích chân nhảy lạt qua một bên thì đôi chân sẽ thọ thương, chân bị thương rồi là bại, đầu cũng dứt luôn.

Chắc chắn là Thần Tích Đạo Trưởng dù giàu đạo tâm cũng không tha thứ được, bởi lão phạm vào quy luật Nga My, lão ta sát nhân ngay tại thánh địa của phái Nga My.

Tiểu Linh Ngư lại nghĩ:

- Xong ! Thế là xong đời Ác Đồ Quỷ ! Cái chiếc đầu to lớn của người phải rơi, chắc chắn phải rơi.

Ngờ đâu, Hiên Viên Tam Quang quật thân hình trở lên, theo cái đà đó ngã cúp luôn phía trước, há miệng ra, đồng thời vươn dài lưng, lưng lão dãn ra dài dài, đủ tầm cho lão chênh chênh đến cổ tay cầm kiếm của Thần Tích Đạo Trưởng.

Dĩ nhiên lão cắn vào cổ tay đó, lão cắn trước khi lưỡi kiếm đến sát đầu gối lão.

Lão cắn mạnh, răng lão chạm xương cổ tay, Thần Tích Đạo Trưởng đau quá lỏng ngón liền.

Một tiếng keng vang lên, thanh kiếm rơi xuống nền miếu.

Hiên Viên Tam Quang bật cười lớn:

- Đạo trưởng thua rồi !

Tiểu Linh Ngư sững sờ.

Thần Tích Đạo Trưởng biến sắc mặt xám xịt, lão thừ người tại chỗ như pho tượng, lâu lắm lâu mới thốt thành tiếng, song âm thanh nghe như những bọt nước từ đáy trào lên mặt, nổ ục ục:

- Cái đó ...là ...là chiêu thức gì chứ ? Khắp trong thiên hạ, khắp cả các môn phái, không thể có một chiêu thức như vậy ! Một chiêu thức không thể có trong võ học từ ngàn xưa, xa xưa !

Hiên Viên Tam Quang cười hì hì:

- Những chiêu thức của tại hạ không có tên ! Nhưng cần gì phải biết chiêu thức ? Tại hạ còn sống là đủ rồi ! Cái chiêu đó, nếu đạo trưởng muốn biết tên, thì cũng có thể gọi nó là chiêu Cửu Thủ Cửu Túc ! Nhờ nó mà đôi chân tại hạ còn, chiếc đầu lâu của tại hạ còn !

Thần Tích Đạo Trưởng cau mày:

- Song tiên sinh bảo rằng không hoàn thủ ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Tại hạ có hoàn thủ đâu ? Thử hỏi hai tiểu tử kia xem, tại hạ có dùng tay chăng ? Tại hạ dùng miệng, tại hạ nào có hứa là không hoàn khẩu đâu ?

Thần Tích Đạo Trưởng ngậy người ra đó một lúc nữa, đoạn nhếch nụ cười thâm buông nhẹ:

- Phải ! bản đạo thua !

Hiên Viên Tam Quang chìa bàn tay rộng bằng chiếc quạt ra bảo:

- Đồng phù đâu, trao đây !

Lão chìa tay về phía Tiểu Linh Ngư, chàng đáp:

- Tạm thời, đồng phù chưa thuộc về người được !

Hiên Viên Tam Quang bật cười ha hả:

- Tiểu quý còn muốn gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Người chẳng phải là Kiến Nhân Tự Đồ à ? Tại sao người không gây một canh bạc với ta ? Gây đi, nếu ta thua, chẳng những đồng phù sẽ về tay người, mà luôn cả con người của ta cũng thuộc về người nốt ! Nếu người thua thì đừng vọng tưởng đồng phù !

Hiên Viên Tam Quang bật cười quái dị:

- Người muốn chơi ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Tự nhiên !

Hiên Viên Tam Quang trở mắt:

- Người lấy cá nhân người, đánh đổi với đồng phù ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Thế không được à ?

Hiên Viên Tam Quang cau mày:

- Thắng người, ta được lợi ích gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Lợi nhiều lắm chứ ! Trong nhất thời ta không thể kể ra hết, giả như, lúc người buồn chán ta sẽ tìm người, đưa đến đánh bạc với người, giả như người hết rượu, ta sẽ đi tìm cách lấy trộm cho người uống, chỉ cần người thắng ta thôi, cầm như người tìm được một kho tàng vô tận hưởng thụ suốt đời ! Người muốn gì là có nấy, ta sẽ là chiếc đũa thần của người !

Hiên Viên Tam Quang cười vang:

- Lão Đồ Quỷ có một tiểu đồ quỷ kèm bên cạnh, nghĩ cũng thú chớ !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người bằng lòng ?

Hiên Viên Tam Quang hỏi lại:

- Người muốn chơi như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Vật do ta định còn cách do người chọn.

Hiên Viên Tam Quang khoát tay reo lên:

- Hay ! Ý tứ đó khá lắm !

Tuy nói thế Tiểu Linh Ngư vẫn hỏi:

- Người có muốn cá với ta là trên mình ta có bao nhiêu nút áo chẳng ?

Hiên Viên Tam Quang chớp chớp mắt rồi cao giọng:

- Không, ta không cá về số nút áo của người ! Ta dám chắc là người không hề biết trên mình người mang bao nhiêu vết sẹo !

Giang Ngọc Lang thở dài, bỏ nhỏ với Tiểu Linh Ngư:

- Xong cho người rồi ! Người mà chết đi, dính cái khóa quỷ này, ta sẽ phải mang cái xác thúi của người đi khắp cùng !

Hắn nói thế, chớ trong tâm hắn mừng rơn lên.

Nhưng rồi hấn cũng hối hận, hấn bất nhẫn, bởi dù sao thì Tiểu Linh Ngư cũng là kẻ đồng họn nạn với hấn, đồng sanh tử với hấn.

Chứ nếu Tiểu Linh Ngư chết đi, thì ai cầm hấn chặt cổ tay của chàng, rút bàn tay ra khỏi chiếc khóa ? Một mình hấn dù có mang chiếc khóa đến suốt đời, cũng đỡ khổ hơn là kéo một người bên cạnh !

Thần Tích Đạo Trưởng đứng xa xa khuôn mặt trầm buồn vô cùng.

Nói về vết sẹo, thì dù có ai kịp thời dùng mắt mà đếm cũng chẳng đếm nổi.

Mặt đầy sẹo ngực đầy sẹo, lưng, tay, chân, nơi nào cũng sẹo, tổng diện tích những vết sẹo hầu như ngang với toàn diện thân thể chàng.

Y phục rách, những vết sẹo phơi lộ rõ, những vết sẹo quá nhiều.

Vả lại ai có cái cao hứng ngòi mà đếm những vết sẹo quanh mình ? Có nhớ chăng là những vết quan trọng, những vết đã có trong những trường hợp đặt biệt, chứ làm sao người ta để ý đến những dấu quào, những dấu xước nhỏ nhặt lưu lại qua sự vô tình hay vô ý ?

Thế thì, Tiểu Linh Ngư bại là cái chắc !

Chàng thua là cái chắc, bởi khi nào bày một canh bạc mà biết là mình không ăn dễ dàng, lão lại chịu bày ?

Tiểu Linh Ngư bình tĩnh lắm chứ, song chàng không khỏi giật mình và chàng hỏi, âm thanh hầu như lạc lệtch:

- Người nhất định dùng cái số sẹo của ta làm cách đánh cá ?

Hiên Viên Tam Quang cười vang:

- Tự nhiên !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Được rồi !

Rồi chàng cao giọng tiếp:

- Ta nói, trên mình ta, có tất cả là một trăm vết sẹo.

Hiên Viên Tam Quang gần từng tiếng:

- Đúng một trăm sẹo ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng một trăm, không dư, không thiếu !

Chàng quả quyết quá, như đã nắm vững cái số đó, như từng đếm những vết sẹo của chàng hàng ngày, hoặc lý mất một vết hay có thêm một vết mới là chàng biết ngay và điều chỉnh cái số cho đúng với thực trạng.

Hiên Viên Tam Quang biến sắc !

Giang Ngọc Lang thất vọng !

Cả hai thầm nghĩ chẳng lẽ tiểu quỷ ngồi buồn, không có việc gì làm, nên đếm xeo để giải khuây ? Nếu không vậy thì làm sao chàng dám quả quyết ?

Một lúc lâu, Hiên Viên Tam Quang bật cười quái dị thốt:

- Được ! người hãy cởi y phục ra đi cho ta đếm

Tiểu Linh Ngư cởi phăng y phục, để lộ thân hình trần truồng như nhộng.

Xeo ngang, xeo dọc, xeo lớn xeo nhỏ, xeo sâu xeo cạn lợp khắp mình chàng, trên đời này, hẳn là chẳng có ai mang nhiều xeo như chàng.

Chàng nhặt một thanh đao nhỏ trên miếu, cầm tay rà mũi đao theo ngón tay của Hiên Viên Tam Quang, đếm với lão.

Bỗng Hiên Viên Tam Quang bật cười lớn:

- Chín mươi một ! Chỉ có chín mươi một vết xeo thôi ! Người thua rồi !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Sao chỉ có chín mươi một cái xeo chỉ sợ người đếm sai.

Chàng vừa thốt, vừa nhanh tay dùng mũi đao rạch nhẹ chín nhát trên da chàng.

Bất quá đó là những vết thương nhẹ, chẳng làm chàng đau đớn chút nào song máu vẫn chảy nhiều.

Hiên Viên Tam Quang lấy làm lạ hỏi:

- Cái gì thế ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Cái người thua chớ cái gì !

Hiên Viên Tam Quang hét lớn:

- Nói nhảm ! Sao ta lại thua người ...

Tiểu Linh Ngư cười hì hì chặn lời:

- Chín mươi một vết xeo cũ, chín vết xeo mới, vị chẵn là một trăm, vừa cũ vừa mới, tự nhiên là người thua.

Hiên Viên Tam Quang nổi giận:

- Cái gì mà lạ thế ?

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Lạ ở chỗ nào ? Người đánh cá số vết xeo trên mình ta, ta nói trúng, thế là ta ăn, chứ có gì lạ ? Chúng ta không hề giao ước xeo cũ xeo mới, thì người còn nói gì được ?

Hiên Viên Tam Quang sững sờ một lúc bật cười khan:

- Hay ! Tiểu quỷ có ý tứ hay quá ! Được rồi, ta chịu thua !

Lão hướng sang Thần Tích Đạo Trưởng vẫy tay gọi:

- Sao đạo chưởng còn đứng đờ ra đó ! Lại đây, bước lại mừng vị tân chưởng môn của đạo trưởng đi chớ !

Gương mặt của Thần Tích Đạo Trưởng trông thảm quá, đạo trưởng gượng cười thốt:

- Phái Nga My càng ngày càng lớn mạnh, ít nhất cũng có một vị thiếu niên anh hùng như tiểu thí chủ, nắm quyền lãnh đạo, chinh đốn cho thành một quy mô hùng tráng. Bần đạo già rồi, tự nhận bất lực chủ trì một môn phái quan trọng cái lý phải thoái vị để nhường hiền.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Đạo nhân thật sự muốn cho tại hạ là chưởng môn phái Nga My ?

Chòm râu của Thần Tích Đạo Trưởng rung rung, chẳng rõ tại gió hay tại niềm xúc động. Lão từ từ tiếp:

- Đồng phù nằm trong tay các hạ là một điều đại hạnh cho phái Nga My, bần đạo ...

Lão chưa dứt câu, một vật gì đã được đặt vào tay lòng bàn tay lão.

Vật đó là chiếc đồng phù, chính Tiểu Linh Ngư đặt vào lòng bàn tay lão.

Chàng chớp chớp đôi mắt cười hì hì thốt:

- Làm chưởng môn phái Nga My tất nhiên phải ăn chay, phải đọc kinh mà hai điều đó tối kỵ nhất cho tại hạ ! Tại hạ vạn cầu đạo trưởng, đừng có hại tại hạ, đừng bắt buộc tại hạ phải chịu cực hình ! Cái vật oan nghiệt đó, đạo trưởng cứ giữ lấy !

Thần Tích Đạo Trưởng vừa kinh hãi vừa hân hoan hấp tấp thốt:

- Nhưng ...các hạ.. cái ơn các hạ lớn quá, bần đạo làm sao ...

Tiểu Linh Ngư cười ha hả:

- Tiền trình của tại hạ rộng thênh thang, chính đạo trưởng vừa mới nói đấy mà ! Thì sá gì một chiếc đồng phù, sá gì một chức chưởng môn mà đạo trưởng lại cho rằng đại ân đại đức ? Giả như ngày sao tại hạ nắm hết quyền bá chủ võ lâm thì Nga My phái vẫn ở trong bàn tay của tại hạ kia mà !

Thần Tích Đạo Trưởng nắm chặt chiếc đồng phù, nhìn chằm chập Tiểu Linh Ngư một lúc lâu rồi vòng tay xá dài, buông gọn:

- Nếu thế, thì bần đạo xin cáo từ !

- o O o -